

Neba maize pate nāca Bagātā vietnā.

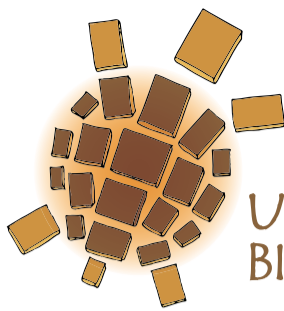
Izdzirdot šīs latviešu tautas dziesmas rindas, ir skaidrs, ka darbs ir tas, kas dod maizi, iztikšanu un sirdsprieku. Maize ir cilvēka iztikas pamats, liels dārgums visos laikos – gan sendienās, gan mūsdienās. Gadu simtiem plānāks vai biežāks maizes riecens ir katrā mājā. Tāpat kā visiem zināmi ir dzīves gudrie teicieni – dienišķā maize, dalīts maizes riecens, spēka rika vai ceļamaize. Īstenam latvietim visspēcīgākā, visnepieciešamākā un visierastākā ir rudzu maize, tāpat kā cildens amats un darba prasmes. Ulbrokas bibliotēkas jubilejas reizes goda partneri ir pašmāju maiznīca.

Vēstures avotos maiznieka aroda prasmes veidojušās laikā no 13. līdz 15. gadsimtam. Stopiņu novada „Fēliksa maiznīca” pirmsākumi meklējami Latvijas pirmā neatkarības posma laikā. Maizes klaipi tika cepti pēc senām receptēm apaļās maizes krāsnīs un bija iecienīti to neatkarījamās garšas un kvalitātes dēļ. Pateicoties meistara pierakstītajām maizes receptēm, 1995. gadā Fēliksa bērnu bērni, saglabājot senās tradīcijas, atsāka cept iecienīto maizi. Arī šodien maize tiek cepta meistariīgi, kvalitatīvi un ar cieņu pret katru pircēju.

Kā sātīgs maizes riecens ir arī Ulbrokas bibliotēkas grāmatu klēts, kur ikviens var rast spēku, mierinājumu, ticību, mīlestību, iedvesmu, pārlicību, patvērumu un piederību laika nogrieznim, kas kā dārgums 70 gadus kalpojis savai būtībai, atrodoties starp informāciju un cilvēku, kam šī informācija vajadzīga. Bibliotēka vienmēr bijusi publiska telpa, kas izveidota un uzturēta, lai nodrošinātu to lietojumu noteiktai sabiedrības daļai. Profesionāls darbinieks izprot savu lasītāju

vajadzības un nodrošina iestādes nozīmību citu sabiedrības iestāžu ziņā, veidojot augstas lasīšanas apkalpošanas tradīcijas, kas padara iespējamu paaudžu saziņu pāri laika robežām. Pamatam pamats – pakalpojuma sniegšanas kvalitāte, uzticība un sadarbības spēja –, pašvaldības atbalsts un finansējums.

Vēsturiski Ulbrokas bibliotēka ir viena darbinieka bibliotēka, par ko varam pateikties pieciem tās vadītājiem – Jānim Vitoliņam, Martai Grintālei, Bernadetai Senkānei, Gaidai Rozītei, Intai Orniņai. No 2000. gada par bibliotēkas vadītāju strādā Daiga Brigmane. Pārmaiņu un jaunu notikumu laiks, kas ir citādība, daudzveidība un patstāvība vienotā bibliotēku tīklā. Bibliotēkas vēsturē 2003. gadā pirmo reizi tiek atvēlētas jaunas rekonstruētas telpas, kuru plānojumā veido integrēta bibliotēkas zāle ar brīvpieejas krājumu, dažām interneta lietotāju vietām, lasītavas un darbinieku telpa, kas domāta grāmatu apstrādei un profesionālo pienākumu veikšanai. Bibliotēku ik dienu vidēji apmeklē 30 lasītāji. Sadarbībā ar Stopiņu novada domes va-

ULBROKAS
BIBLIOTĒKA

70

dību pakāpeniski pa gadiem papildus tiek ieviesti darbinieku amati, kas atbilst to izglītībai, kvalifikācijai un slodžu skaitam līdz četriem darbiniekiem. Bibliotēkas apmeklētāju skaita pieaugums skaitāms ap 60 lietotājiem dienā. Tāpēc aktuāla jaunu darbinieku piesaiste. Atmiņas par agrāko pieredzi un darba turpinājumu citviet šobrīd pieder Laurai Putniņai, Irēnai Bistrovai, Ievai Naglei.

Nemitīga mainība un pilnveide procesu lietošanā, domāšanā, lēmumu pieņemšanā un rīcībā veido atskatu vēsturē, tāpat kā atšķirība un atpazīstamība citu bibliotēku saimē. Mainoties ēkas pieejamībai, mainās ne tikai tās atrašanās vieta, bet arī saturiski funkcionālais risinājums. Ulbrokas bibliotēkas darbinieces šodienas laikraksta slejās vēlas akcentēt bibliotēkas darbībā gan vēsturisko un laikmetīgo, gan aktuālo un senatnīgo sajūtu. Vēstures sadaļa apskatīta bibliogrāfes Ievas Mūrnieces izpētes atspoguļojumā, kur visenākā ziņā datēta ar 120 gadu atzimi (1896). Savukārt bibliotēkas krājuma tendences un lasīšanas aktualitāte izklāstīta sistēmbibliotekāres Ivitas Duļbinskas

aprakstā. Bibliotēkas ēkas vietas un adrešu maiņu fotoattēlos sistematizējusi bibliotekāre Daina Kalmane. Ulbrokas bibliotēkas kultūras vērtību kopums kā laikzīmes, kuras atspoguļo mūsdienu sabiedrību, novadnieces, LNB projektu vadītājas un kultūras žurnālistes Liegas Piešiņas redzējumā. Asociatīvi spilgts gaišums, ikdienas lietu gaita un pavasarīga cerība atklāta tulkotājas, dzejnieces Indras Brūveres-Darulienes pārdomās. Tēta, dzejnieka un atdzejotāja Pētera Brūvera 60. jubilejas gadā „Kalēju” māja – neaizmirstama kultūrvides un kultūrvērtību ass, kas kā diagonāle savieno literārās virsotnes. Ievads un kopējās ieceres īstenojums bibliotēkas vadītājas Daigas Brigmanes pārziņā, tāpat kā Ulbrokas bibliotēkas 70 gadu darbībai veltītais pasākums, kurā piedalīsies radio balss un rakstnieks Dzintars Tilaks, dziesminieks un komponists Āris Ziemeļis.

Paldies par līdzšinējo sadarbību ikdienas kolēģiem, laikraksta autoriem un tā lasītājiem, novēlot arī turpmāk satikšanās, atklāsmes, domas un sarunas prieku!

Daiga Brigmane

Ulbrokas bibliotēkai līdzī dzīvojot

Pirmoreiz ziņas par Stopiņu bibliotēku minētas laikrakstā „Austrums”. Tobrīd tā saukusies par Dreiliņu bibliotēku, un, kā zinām, Dreiliņi patlaban atrodas Stopiņu novadā. Bet tobrīd – 1896. gadā – tā atradusies Rīgas apriņķī, kas, iespējams, šobrīd saucams par Pierīgas reģionu. Ja ticam laikraksta „Baltijas Vēstnesis” ziņām šai pašā gadā: „Pirms kādiem septiņiem gadiem šis pagasts tiesas ziņā tika pievienots Dreiliņu pagastam, bet pagasta valdes palika atsevišķi katram pagastam par sevi. Tā kā nedz viens pagasts, nedz otrs nava nekādi lielie, tad senāk jau dzirdēja izsakām vēlēšanos, kaut abi šie pagasti taptu savienoti par vienu. Bet tad cēlās jautājums, kā savienoto pagastu nosaukt: par Dreiliņu vai par Ulbrokas. Šinīs dienās šis jautājums izšķirts. Ulbrokas vēlnieku pulks savā priekšpēdējā sēdē nolēma pievienot Ulbrokas pagastu Dreiliņu pagastam. Tātad nosaukums paliks Dreiliņu pagasts. Bija arī gluži pareizi minēto nosaukumu paturēt, jo Dreiliņu pagastā ir ap 2000 dvēseļu, turpretī Ulbrokas pagastā tikai ap 600 dvēseļu pierakstīts. Kronēšanas dienai par piemiņu Dreiliņu pagasta vietnieku pulks nolēma dibināt pagasta bezmaksas bibliotēku – lasītavu. Statūti ir iesniegti pienācīgā vietā dēļ apstiprināšanas, kura drīzumā sagaidāma. Ievērojot abu pagastu tuvo satiksmi, būtu arī Ulbrokas pagasta iemītniekiem dota iespēja bibliotēku sevīm par labu izlietot.” Grāmatu skaits tobrīd bijis 305. Bibliotēkā regulāri iegriezušies 57 lasītāji. Zem ailes

„cik naudas kasē” parādās skaitlis 303 r. un 19 k. Zināms, ka Dreiliņu bezmaksas tautas bibliotēka, gluži kā tas notiek šobrīd, rīkojusi dažādu izrāžu skatīšanos, kā arī balles, kas gan nav notikušas pašas bibliotēkas telpās, bet speciāli atvēlētās zālēs... tāpat kā tagad – izmantojot Ulbrokas kultūras nama vai tepat blakus esošo kolēģu – Ulbrokas Zinātnes centra – semināru telpu. Zināms, ka te izrādīta gan Rozentāla-Krūmiņa četru cēlienu skatu luga „Čigāniete”, gan Blaumaņa drāma „Indrāni”. 1903. gadā Rīgas apriņķa Ulbrokas un Stopiņu pagasts pēc Vidzemes guberņas zemnieku lietu nolēmuma savienoti vienā pagastā zem nosaukuma Ulbrokas – Stopiņu pagasts. 1935. gadā bibliotēka, kuras vadītājs bija Jānis Vitoliņš, iekārtota Dreiliņu pagasta namā. Savukārt 1937. gadā Dreiliņu pagasta tautas bibliotēku nolēma piešķirt Buļļu ciema labierīcības biedrībai, bet nav zināms, vai bibliotēka mainījusi telpas. Tāpat kā Ulbrokas ciema bibliotēkas grāmatas pārcēla uz Doles salu, kur nodibināja Doles ciema bibliotēku. Ulbrokas ciema bibliotēkas vietā „Brasliņu” mājas saimniece Alma Brasliņa noorganizēja kolhoza „Leņina ceļš” bibliotēku, kura darbojās no 1950. līdz 1962. gadam. Tā bija vieta ar aktīvu kultūras un mākslas darbību. Tur ciemojušies Leo Kokle, Jānis Pauļuks, Artūrs Salaks un citi mākslas aprindu ļaudis.

Vēl 1970. gadā žurnālā „Karogs” publicēta fotogrāfija, kurā „Brasliņu” mājas apciemo Kārlis Grigulis un Kārlis Krauliņš.

Bibliotekāre A. Brasliņa, kolhozs „Leņina ceļš” – 1952. gads

K. Grigulis un K. Krauliņš „Brasliņās”

Savu darbību kultūras jomā „Brasliņas” beidza ap 1976. gadu.

Par Dreiliņu bibliotēkas (šobrīd Ulbrokas bibliotēkas) dzimšanas isteno gadu tiek uzskatīts 1947. gads, kā tas uzrādīts 1967. gada 10. martā izdotajā bibliotēkas pasē. Tobrīd par bibliotēkas vadītāju strādāja Marta Grintāle. Bibliotēka gan vēl joprojām tika saukta par Rīgas rajona Stopiņu ciema Dreiliņu bibliotēku. Pēc pases datiem gadu gaitā mainījies arī bibliotēkas apkalpojamā mikrorajona iedzī-

votāju skaits. Te to bijis 1700, te – 2001. Bibliotēkas apkalpojamā teritorijā sākotnēji atradusies padomju saimniecība „Jugla”, zemnieku saimniecība „Jugla”, Biķeru astoņgadīgā skola, Voilokombināts, PMK, uzņēmums „Hidrostoi”, padomju saimniecība „Pļavnieki” un Mehanizācijas institūts, kas tagad varētu būt Latvijas Lauksaimniecības universitātes Tehniskās fakultātes Lauksaimniecības tehnikas institūta Ulbrokas Zinātnes centrs.

Turpinājums 2. lpp

Ulbrokas bibliotēkai līdzī dzīvojot

Turpinājums no 1. lpp

Stopiņu novada Dreiliņu bibliotēka pašlaik atrodas tā izīrētājās telpās. Pie šobrīd eksistējošām iestādēm, ar kurām savulaik draudzējusies un vēl joprojām draudzējas Dreiliņu bibliotēka (šobrīd – Ulbrokas) ir arī Gaismas internātskola (šobrīd – Gaismas internātpamatskola). Norādīts, ka Dreiliņu bibliotēka sākotnēji atradusies ciema centrā, pēc laiciņa – gan padomju saimniecības „Ulbroka” klubā, gan ciema padomes ēkā „Tālavas”. Pārvietojamo bibliotēku skaits bijis – 2. Grāmatu krājums finansēts no budžeta, un sākotnēji grāmatu iegādei piešķirti 186 rubļi. Tā kā jau minēju, ka bibliotēka atradusies ciema padomes ēkā, tad zināms, ka bibliotēkas ēka celta 1969. gadā. Bibliotēkai piešķirta vienistabas telpa 21 m³ platībā. Sākotnēji telpa apkurināta ar krāsni. Vēlākos gados ierīkota centrālā apkure. Savulaik bibliotēka atradusies arī padomju saimniecības „Ulbroka” klubā Pļavniekos, kurā islaicīgi strādāja **Bernadeta Senkāne** (1970–1971).

1972. gadā bibliotēka mainīja atrašanās vietu un nosaukumu. Bibliotēku lasītāji apmeklēja Ulbrokā, Institūta ielā 14. Iespējams, saglabājot nosaukumu Rīgas rajona Stopiņu ciema Dreiliņu bibliotēka, kuras vadītāja bija **Gaida Rozīte** (1972–1990).

Visvairāk ziņu no padomju laikiem ir sākot no 1949. gada, un tās skar pēckara perioda politisko aģitāciju. Mārupes, Salas, Dreiliņu, Rubenkalna ciema bibliotēkas dienā rīkoja jaunāko laikrakstu un žurnālu priekšā lasīšanu un pārrunas ikvienā brigādē, fermā, kolhoznieku sētā, tā veicot svarīgu darbu partijas un valdības vēsturisko lēmumu izskaidrošanā. Tiek minēts, ka atsevišķos ciemos bibliotēkas atradās neatbilstošās telpās, bet citur bibliotēku nebija vispār. Laikrakstā „Padomju Latvijas Kolhoznieks” 1949. gada 1. augustā teikts, ka „Ulbrokas bibliotēkas labi veic politiskās aģitācijas un kultūras izglītības darbu”. Ļoti iespējams, ka līdztekus Dreiliņu bibliotēkai domāta Stopiņu Lauksaimniecības biedrības bibliotēka, kas dibināta jau 1937. gadā. Tajā bijuši 128 biedri un 1418 sējumi. Arī padomju laikā bibliotēkām bija sava virsvaldība, un tā „Latvijas PSR Zinātņu akadēmijas Misiņa bibliotēkas darbinieku kolektīvs uzņēmies šefību pār Ulbrokas ciema un tuvējām kolchoza bibliotēkām”. Šefības gaitā tika sniegti ne tikai padomi, bet arī ceļojoši un stacionāri grāmatu komplekti. Tika lasīti referāti un doti padomi. Šobrīd padomdevēju un metodisko norādījumu sniedzēju lomā bija Salaspils novada bibliotēkas darbinieki. Padomju laikā Dreiliņu bibliotēkā, protams, notika arī jaunāko laikrakstu un žurnālu priekšā lasīšana un pārrunas par izlasīto „ikvienā brigādē, fermā, kolhoznieku sētā, tā veicot svarīgu darbu Partijas un Valdības Vēsturisko lēmumu izskaidrošanā”. Tā 1950. gadā arī „Latvijas PSR Valsts bibliotēkas metodiskais kabinets palīdz pilsētu un lauku bibliotekāriem viņu darbā. Sastādītas un nosūtītas bibliotēkām metodiskas vēstules par bibliotēku darbu pavasara sējas laikā, par Tautas dzejnieku Jāni Raini un citas.

Metodiskā kabineta materiāli daudz palīdz bibliotekāriem viņu darbā.”

Ulbrokas bibliotēka allaž bija zināma ar savu izdarību un publicitāti. Tā 1980. gadā laikraksts „Cīņa” ziņo, ka: „Ik rudenī, kad sākas kultūras darba jauna sezona, Rīgas rajonā mēdz kopīgi novērtēt iepriekšējās veikumu... Labāk par citiem strādājušās Siguldas pilsētas, Saulkrastu ciemata, **Stopiņu un Ķekavas ciemu, Vangažu un Siguldas bērnu bibliotēku darbinieces.**”

1985. gada 10. novembrī Rīgas Celtniecības – montāžas regulēšanas pārvietojamās mehanizētās kolonnas priekšniekam biedram R.Majevskim adresēta Kultūras nodaļas vadītājas I.Endziņas vēstule par Stopiņu ciema Ulbrokas bibliotēkas projektēšanu. Te teikts: „...paskaidroju, ka bibliotēkas celtniecībai ar 296 lasītājiem un 9319 eksemplāriem grāmatu uz 1985. gada 1. janvāri nepieciešamas sekojošas telpas: abonements (fonda glabāšanai un grāmatu izsniegšanai – 70 m²); lasītava (20 lasītāju vietām, arī masu pasākumu organizēšanai – 40 m²); darbstaba (jauno grāmatu izsaiņošanai, dublikātu novietošanai – 15 m²); palīgtelpa (saimnieciskā inventāra novietošanai – 5 m²). Kopskaitā pavisam 130 m².” Kā arī: „Vadoties pēc Nolikuma par bibliotēku darbu Padomju Sociālistisko Republiku Savienībā, bibliotēkai jāatrodas dzīvojamās ēkas 1. stāvā.”

Tālākās ziņas par Ulbrokas bibliotēku rodamas pagājušā gadsimta deviņdesmito gadu sākumā, kad par Stopiņu pagasta Ulbrokas tautas bibliotēkas vadītāju strādājusi **Inta Orniņa** (1990–1998). 1991. gadā bibliotēkā bija 57 lasītāji – gan pieaugušie, gan bērni (pēc tautas universālās bibliotēkas pārskata ziņām par 1990. gadu).

Bibliotēka iemitinājās telpās Institūta ielā 17. Bibliotēkas vadītāja 1993. gada 5. aprīlī uzņēmās atbildību par Ulbrokas bibliotēkas fondu, kuram, ņemot vērā ārējos ekonomiskos apstākļus, nebija liela pieauguma. 1996. gada janvārī bibliotēkā norisinājās inventarizācijas process, kuru uzraudzīja gan Sauriešu bibliotēkas vadītāja Elvīra Borozdina, gan Ulbrokas bibliotēkas vadītāja Inta Orniņa. Šī paša gada oktobrī ar bibliotēkas vadītāju tika noslēgts līgums par pilnu materiālo atbildību. Rīgas rajona CBS Ulbrokas bibliotēkā norisinājās ikdienas darbs, piemēram, grāmatu norakstīšana. Ulbrokas bibliotēka pieņēma arī bērnu bibliotēkas grāmatas. Atsevišķos dokumentos bibliotēkas nosaukums minēts kā Ulbrokas bērnu bibliotēka, domājams, ka realitātē Stopiņu pagasta Ulbrokas bibliotēkas Bērnu bibliotēkas nodaļa. Vēlākos gados lasītāju kopskaits sasniedza 347. No tiem 1.–9. klases skolēni bijuši 195. 1996. gada 3. jūnijā tika izstrādāts Stopiņu pagasta Ulbrokas tautas bibliotēkas nolikums. Tās zīmogs ar Rīgas rajona padomes Kultūras centra Bibliotēku dienesta un Stopiņu pagasta padomes zīmogu.

2000. gada septembrī, kad bibliotēkas vadību pārņēma Daiga Brigmane, bibliotēka vēl joprojām atradās nelielajās telpās Institūta ielā 17. 2000. gada 13. decembrī tika apstiprināti jaunie Ulbrokas bibliotēkas izmantošanas noteikumi. 2003. gadā bibliotēku pārvietoja uz jaunām telpām Institūta ielā 1 – valsts bezpeļņas zinātniskā

Stopiņu novada iedzīvotāju un viesu austa josta – kopējais garums 59 oļektis, 33 „kursītes” vai 37 metri. Steļļu meistars Haralds Kurzemnieks, aroda meistare Baiba Kurzemniece

uzņēmuma Ulbrokas Zinātnes centrs telpās. Šeit telpas ir plašākas. Ir abonements, bibliotēkas vadītājas kabinets un lasītava. Bibliotēkas lasītāju skaits pieaudzis līdz 500 cilvēkiem. Jaunās telpas oficiāli tika atklātas minētā gada 19. martā. Tobrīd bibliotēkas nosaukums bija Stopiņu pagasta Ulbrokas bibliotēka. Viesu vidū bija dažādu pagasta iestāžu darbinieki un kultūras kolektīvu pārstāvji. Tika skaitīta dzeja, izteikta pateicība cilvēkiem, kuri bibliotēkai palīdzējuši gan ikdienā, gan svētkos. Jauno telpu atklāšanas svinībās bibliotēkas darbiniekus sveica arī lūgtie viesi.

2005. gada septembrī tapušajā bukletā teikts, ka bibliotēkas lasītāju pieprasītākā tematika ir vakara romāni, biogrāfiski romāni, ezoteriskā literatūra, populārā psiholoģija, laikmeta vēsturiskās liecības un ceļojumi. „Visa bibliotēkas būtība vērsta uz informācijas, izglītības un izklaides sekmīgu realizāciju.”

Savu 60. jubileju bibliotēka svinēja 2007. gada 23. martā. Jau tolaik bibliotēka ieviesa un sumināja savus lasītājus nominācijās „Publicitāte”, „Erudīts”, „Jaunais erudīts”, „Internacionālais lasītājs”, „Aktīvist”, „Laikmetīgais lasītājs”, „Uzticīgais lasītājs”, „Vērīgais lasītājs”, „Attālinātais lasītājs” un „Draudzīgais lasītājs”. Ielūkojoties prezentācijā „Ulbrokas bibliotēkas darbības laikmeta vīzijas 1947–2007”, jau varam redzēt, kas bibliotēkas darbībā sasniegts līdz šim. Kāda ir bibliotēkas misija un galvenās vērtības. Jubileju muzikāli kuplīnāja ansamblis „Rūta” Birutas Derumas vadībā, un Gun-tara Godiņa dzeju runāja Nacionālā teātra aktieris Gundars Grasbergs. Bibliotēkas 65. jubilejā, 2012. gada 17. maijā, sanākušos viesus ar koncertu priecēja aktrise Sigita Jevgļevska ar pavadošo sastāvu. Savukārt bibliotekāres raksturoja mūsu ikdienas apmeklētājus kā sirsnīgus, draudzīgus ikdienas lasītājus, uzticamus ceļabiedrus, iedvesmas un radošuma partnerus, erudītus, zinātkārus jaunās paaudzes lasītājus. Bibliotēka saņēma arī novada vadītāju uzticību, atbalstu un virzošo attieksmi. Turpinājās arī lasītāju nomināciju tradīcija. Skatāmies vizuālo materiālu, kas vēsta par bibliotēkā notiekošo – izstādēm, pieredzes apmaiņas braucieniem, grāmatu svētkiem, braucieniem uz teātra izrādēm, citiem pasākumiem un mūsu lielajiem un maza-

jiem viesiem. Īpaša iezīme – no 2011. gada 17. oktobra bibliotēkā uz stellēm austā Stopiņu novada josta, kuras aušana tika pabeigta 2012. gada vasarā. Josta ir skaista rota Stopiņu novada 125. gadadienā, kas tapusi sadarbībā ar TLMS „Ulbroka” vadītājas Ārijas Vītolīņas apzinātajām tradīcijām un studijas daiļamata meistares Baibas Kurzemnieces amata prasmēm.

2013. gada 25. februārī bibliotēku apciemoja Ulbrokas vidusskolas 6.b klases skolnieki, lai savā projektu nedēļā apzinātu Ulbrokas bibliotēkas vēsturi. Ne tikai toreiz, bet arī citās tikšanās reizē bērnus un skolēnus interesēja gan neparastāki, gan mazāk neparasti jautājumi par bibliotēkas darbību. Piemēram, cik gadu vecs ir bibliotēkas vecākais lasītājs? Cik maksā dārgākā bibliotēkas grāmata? Kura ir vecākā bibliotēkas grāmata? Kādās valodās ir grāmatas?

Stopiņu novada Ulbrokas bibliotēka vairākkārt saņēmusi atzinības un goda rakstus gan no Stopiņu novada vēstures muzeja, gan no Ulbrokas vidusskolas, gan attālākām sadarbības partneriem. Ik gadus Ulbrokas bibliotēka savus lasītājus iesaista visdažādākajos pasākumos. Jaunā gada pirmajos mēnešos bibliotēku apciemo vismazākie lasītāji – PII „Pienenīte” bērni. Katru gadu martā norisinās E-prasmju nedēļa. Martā atzīmējam arī bibliotēkas jubilejas. Pavasarī iedibināta ikgadējā talkas diena novadnieka dzejnieka Pētera Brūvera dzimtajās mājās – „Kalējos” –, kur nu jau pāris gadus rudenī norisinās arī Dzejas dienas. Ik gadu aprīlī aizsākas makulatūras nodošanas nedēļa. Vasarā bibliotēkas vadītāja organizē vienu vai divu dienu braucienu pa Latvijas skaitākajām vietām – tā apzinām vēl neredzētas kultūrvēsturiskās vērtības un iepazīstamies ar radošiem un interesantiem cilvēkiem un vietām. Novembrī ik gadus sasēžam „Krēslas stundas” pasākumos, bet Ziemassvētkiem palīdz atnākt radošums – nelielu dāvanu sagatavošana līdz cilvēkiem vai lasītāko grāmatu pasākums „Pipmangram” – piparkūkas, mandarīni, grāmatas. Taču minētie pasākumi nav vienīgie, kurus organizē Stopiņu novada Ulbrokas bibliotēka.

Lai gan bibliotēkas raksturojumā lasāms, ka „Ulbrokas bibliotēka ir Stopiņu novada pašvaldības izglītojoša, informatīva un kultūras iestāde, kas Bibliotēku likumā noteiktā kārtībā veic pasaules kultūras mantojuma – iespieddarbu, elektronisko izdevumu, rokrakstu un citu dokumentu – uzkrāšanu, sistematizēšanu, katalogizēšanu, bibliografēšanu un saglabāšanu, kā arī nodrošina esošās informācijas publisku pieejamību un tās izmantošanu”, tomēr jāatzīmē, ka bibliotēkas īstenā bagātība šajā elektronikas laikmetā ir grāmatas. Iespējams, ka tas skan neticami, taču iespējams, ka bibliotēkas plauktos atrodamās grāmatas ar laiku dos unikālu pieejamību un izmantojamību šai garīgajai maizei, atvēlot lasītāja mājas atpūtai lielāku plašumu pašreizējo grāmatu plauktu vietā. Vienlaikus rosinām lasīt bibliotēkas sarūpētās grāmatas, žurnālus, klausīties audio un skatīties videoierakstus. Kā arī ielūkoties Ulbrokas bibliotēkas tiešsaistes kontos – gan mājaslapā, gan portālos „Biblioteka.lv”, „Twitter” un „Youtube”.

Lai atceramies, ka šīs dienas notikumi ar laiku kļūst vēsturiski. Pat savā 70 gadu dzimšanas dienā bibliotēka nebūs tāda kā rakstas tapšanas brīdī. Domājam un ceram, ka šajā svētku dienā būsim svinīgi, smejoši un aizrautīgi. Kā tas, strādājot bibliotēkārājā jomā, notiek arī ikdienā.

Patīkamus svētkus vēlot,

Ieva Mūrniece

Bibliotēka – grāmatu un lasītāja satikšanās vieta

Savu darbību bibliotēka uzsāka 1947. gadā. Kā viens no galvenajiem bibliotēkas darbības priekšnosacījumiem ir grāmatu krājums, tas būtībā ir pamatu pamats. Mēs bibliotēkā kā dārgas vēstures relikvijas glabājam dažus saglabājušos grāmatu izdevumus no bibliotēkas pirmsākumiem. Vižuāli necilas, ar nobružātiem vākiem, laika zoba skartas, šīs grāmatas mums ir kā saikne ar tiem tālajiem gadiem. Zimīgi, ka Raiņa luga „Pūt, vējiņi!” un Leona Paegles lugu krājums izdots vienā gadā ar Dreiliņu ciema bibliotēkas, kas ir sākotnējais bibliotēkas nosaukums, dibināšanas gadu.

Brasliņu mājās darbojās kolhoza „Leniņa ceļš” bibliotēka, tajā par bibliotekāri strādāja Alma Brasliņa. 1952. gadā šīs bibliotēkas krājums bija neliels – tikai ap 500 grāmatu. Grāmatas aizņēmas no citām bibliotēkām, no Stopiņu ciema bibliotēkas, no Doles ciema bibliotēkas, rajona bibliotēkas un pat no Zinātņu akadēmijas bibliotēkas. Tas liecina par to, ka arī mūsdienās pielietotās bibliotēku darba formas, proti, SBA jeb Starpbibliotēku abonements, tika veiksmīgi pielietots jau tajos tālajos gados.

Pēc Ulbrokas bibliotēkas 1967. gadā rakstītās pases redzam, ka krājumā bija 5545 eksemplāri. Turpmākajā laika periodā krājumam bija tendence pieaugt. Pārūkojot ziņas par bibliotēkas krājumu laika griezumā, nākas secināt, ka, neskatoties uz to, ka bibliotēka vairākas reizes mainījusi savu atrašanās vietu, kā arī mainījušies grāmatu iegādes avoti, grāmatu krājums bija aptuveni nemainīgs, proti, desmit līdz vienpadsmit tūkstoši eksemplāru, kas skaitliski bija apmēram tikpat, cik mūsdienās. Tomēr, ņemot vērā, ka padomju varas gados bija raksturīgi grāmatas izdot lielās tirāžās, bet, salīdzinot ar mūsdienām, nosaukumu piedāvājums bija neliels, arī bibliotēkas grāmatu piedāvājums nosaukumu dažādības ziņā bija krietni vien pieticīgāks. Grāmatu fonds samazinājās 20. gadsimta 90. gados, un tas varētu būt saistīts tieši ar to, ka no bibliotēkas krājuma tika norakstīta padomju varu un iekārtu slavinošā literatūra. Ja 1993. gadā bibliotēkas krājums bija 8277 eksemplāri un tika nopirkta tikai 86 jaunas grāmatas, tad 1999. gadā bibliotēkas krājumā jau bija 10 698 fonda vienības. Turpmākajos gados bibliotēkas krājums saglabājās aptuveni nemainīgs. 21. gadsimtā bibliotēkai jau ir stabils pašvaldības finansējums, kas ļauj uzturēt pastāvīgu bibliotēkas krājumu un papildināt ar aptuveni piecīsimt jauniem izdevumiem gadā.

Neiztrūkstošs bibliotēkas krājuma papildināšanas avots šajos gados bijis mūsu lasītāju un novada iedzīvotāju dāvinājumi, par ko mēs vienmēr priecājamies un esam pateicīgi visiem mūsu grāmatu dāvinātājiem.

Lielākā daļa bibliotēkas krājuma, protams, ir grāmatas, bet mums ir arī klausāmgrāmatu un DVD disku plaukts. Klausāmgrāmatas lieti noder tiem lasītājiem, kuriem lasīšana kļuvusi par problemātisku nodarbi redzes traucējumu dēļ. Tāpat vēlos atzīmēt, ka nesen Latvijā ir uzsākts izdot grāmatas lieldrukā formātā, un bibliotēkas krājumā ir arī šādas grāmatas, proti, tekstos tajās nodrukāts daudz lielākiem burtiem nekā parasti. No DVD krājuma noteikti būtu izceļama Nacionālā kino centra veidotā Latvijas filmu izlase, kurā divdesmit piecos diskos apkopota Latvijas labāko filmu kolekcija.

Šī gada sākumā informāciju tehnoloģiju uzņēmums „Tieto Latvia” nāca klajā ar paziņojumu, ka drīzumā visām Latvijas publis-

Viens no bibliotēkas darbības virzieniem ir novadpētniecības darbs, kas ir lokālas teritorijas nemateriālā kultūrvēsturiskā mantojuma, galvenokārt publikāciju, apzināšana, sistematizācija, glabāšana, pieejamības nodrošināšana un popularizēšana. Bibliotēkā tiek uzkrāts viss pieejamais publicētais un cita veida materiāls par Stopiņu novadu. Šajā darbā mums ļoti var palīdzēt novada iedzīvotāji, uzticot bibliotēkai savā īpašumā esošos materiālus par novadu. Tā var būt kāda sena fotogrāfija, rokraksts, preses publikācija. Liels paldies visiem, kas mums ir uzticējuši fotogrāfijas un rokrakstus, kas atklāj novada vēsturi. Īpašs paldies Mārai Zebauerei, jo, pateicoties viņai, bibliotēkā tagad ir pieejama mums senākā zināmā Ulbrokas muižas fotogrāfija, kas uzņemta 1910. gadā.

Bibliotēka saviem lasītājiem piedāvā divas datubāzes – elektronisko katalogu <http://salaspils.biblioteka.lv/Alise/lv/6/home.aspx> un novadpētniecības analītikas datubāzi <http://salaspils.biblioteka.lv/Alise/lv/home.aspx>. Elektroniskais katalogs ļauj operatīvi izsekot informācijai par bibliotēkas krājumā pieejamiem izdevumiem, to atrašanās vietu, rezervēt sev nepieciešamo izdevumu vai iestāties rindā uz to, kā arī pagarināt lietošanas termiņu. Katalogam ir pieejama arī mobilā versija, ko iespējams lietot viedtālrunos un citās ierīcēs. Novadpētniecības analītikas datubāzē tiek apkopota informācija par bibliotēkas krājumā esošo novadpētniecības fondu, darbs pie tās izveides turpinās.

Aicinām jūs izmantot bibliotēkas elektroniskā kataloga sniegtās iespējas!

kajām bibliotēkām, kuras izmanto informācijas sistēmu ALISE, būs iespējams abonēt E-GRĀMATU bibliotēkas platformu, kas ir jauns kanāls e-grāmatu izplatīšanai un kam aicināts pievienoties jebkurš izdevējs. Ir paveikts liels darbs, strādājot ar izdevniecībām, risinot jautājumus, kas skar autorlīgumus. Šī ziņa vieš cerību, ka arī Ulbrokas bibliotēkas lietotājiem tuvākajā nākotnē varētu tikt piedāvāta iespēja lasīt grāmatas elektroniskajā formātā. Tā kā e-grāmatu bibliotēku platforma ir savā sākuma stadijā, tad sākotnēji bibliotēkām būs iespēja iegādāties elektronisko grāmatu versijas tikai latviešu oriģinālīteratūrai, un, lai tās lietotu, lasītājam būs nepieciešams pastāvīgs interneta pieslēgums.

Uz 2017. gada sākumu Ulbrokas bibliotēkā ir 13 204 fonda vienību, no kurām periodika ir apmēram divi tūkstoši. Vislielākā krājuma daļa, apmēram astoņi tūkstoši eksemplāru, ir daiļliteratūra dažāda vecuma lasītājiem, un aptuveni divi tūkstoši eksemplāru ir dažādu nozaru literatūras krājums. Literatūra bērniem un jauniešiem ir 2124 eksemplāri no visa krājuma kopskaita. Bibliotēkas krājums tiek veidots, lai katrs lietotājs iespēju robežās varētu atrast sev nepieciešamo un tikamo lasāmvielu.

Lai arī katrs lasītājs ir ar savu individuālo gaumi, iezīmējas arī kopīgas lasīšanas tendences jeb intereses. Liela interese Latvijā un arī mūsu bibliotēkā ir par izdevniecības „Dienas grāmata” veidoto un izdoto latviešu oriģinālīteratūras grāmatu sēriju „Mēs. XX gadsimts”. Šajā sērijā izdots Noras Ikste-

nas romāns „Mātes piens” un Māra Bērziņa „Svina garša” ir visvairāk lasītie darbi Ulbrokas bibliotēkā 2016. gadā.

Jau labu laiku sabiedrībā ir vērojama diskutēšana par grāmatas formātu – drukāto un elektronisko. Aizvien vairāk cilvēku grāmatas lasa, izmantojot to elektroniskās versijas, bet liela daļa arī tagad turpina lasīt tradicionālos drukātos papīra formāta izdevumus. Vai viens formāts būtu labāks, cits sliktāks? Nebūt ne, jo grāmata ir un paliek grāmata, neatkarīgi no tā, uz kāda materiāla nesēja tā atrodas. Varam piekrist e-grāmatu lietotājiem, ka šis formāts ir ļoti ērts un praktisks, tādu grāmatu var visur paņemt līdzi, tā neaizņem daudz vietas, un lasot iespējams palielināt šriftu. Un arī tradicionālo papīra formāta grāmatu lasītājiem būs taisnība, kad viņi apgalvos, ka ir tik patīkami paņemt rokās īstu grāmatu un sajūst papīra smaržu. Lasīšanas formāta izvēle lai paliek katra paša ziņā, jo no tā nemainīsies rezultāts, ko mēs un mūsu bērni iegūsim no lasīšanas procesa.

Bet kāpēc tad būtu jālasa? Ko tas dos mums un mūsu bērniem? Mums jālasa bērniem priekšā. Un jālasa tas, kas viņiem patīk.

Ļausim bērnam izvēlēties lasāmvielu pašam vai arī darīsim to kopā, ņemot vērā bērna vēlmes. Jo tikai tādu grāmatu, kas viņam patīk, viņš būs ar mieru klausīties. Un, iespējams, jums viena grāmata vai pasaciņa būs jālasa priekšā vairākus vakarus pēc kārtas. Un nedomājiet, ka varēsiet kādu teikumu izlaist, tas tūdaļ tiks pamanīts! Ja tā notiek, priecājieties par to, jo tas nozīmē, ka bērns šo stāstu ir ļoti dzīvi vizualizējis, viņa iztēle darbojas pilnā sparā. Lasot bērnam priekšā, mēs attīstām viņa iztēli, kas ir viens no būtiskiem attīstības personības priekšnoteikumiem. Jūs varat kopā lasīt arī grāmatas ar vairākām nodaļām, kurās darbība turpinās, katru vakaru pa nodaļai, pirms tam pārrunājot, ko lasījāt iepriekšējā vakarā. Tas attīstīs bērna atmiņu un spēju formulēt savu domu, valodas izjūtu, kas viņam lieti noderēs skolas gaitas uzsākot un visu turpmāko dzīvi. Lasot priekšā, bērns iemācīsies burtiņus un tad jau spēš izlasīt pasakas vai stāsta nosaukumu pats, un tas kļūs par pamatu raitai lasītprasmes apgūšanai.

Kā apgalvo psihologs Edmunds Vanags, grāmatu lasīšanas rituāls stiprina vecāku un bērnu attiecības. Laiku, kad kopā lasām, varam pārvērst par kopā būšanas brīdi, par laiku, kad neviens neskatās telefonā un visi pasaules vīlinājumi atlikti malā. Nepārtraucsim lasīt priekšā tikai tāpēc, ka bērns jau iemācījies lasīt pats. Mūsdienās daudzi bērni lasīt iemācās jau diezgan agri, bet vienalga vēlas, lai pieaugušie lasītu priekšā. Ja mēs gribam, lai bērni labprāt grāmatas lasītu arī patstāvīgi, rādīsim viņiem labu piemēru. Lasīsim paši grāmatas vai žurnālus, daiļliteratūru vai nozaru literatūru, nav svarīgi, bet bērnam ir jāredz, ka lasa arī pieaugušie. Un noteikti ieklausīsimies, kad bērni stāsta par izlasīto. Arī pieaugušajiem ieguvumi no lasīšanas ir neatsverami. Mūsu darbīgajā ikdienā nav viegli atrast brīvu mirkli, bet tas tomēr nav neiespējami. Grāmatu lasīšana ir brīdis, ko patiesi varam veltīt sev. Grāmatām un lasīšanai ir veltīts bezgala daudz mīlestības un atzinības pilnu izteikumu, bet tās patiesi ir brīnišķīgs līdzeklis brīdī, kad gribas nedaudz atpūsties no visa un visiem, pabūt tikai ar sevi un smelties iedvesmu turpmākajiem darbiem.

Tāpēc mēs jo īpaši priecājamies, ka uz bibliotēku nāk pieaugušie kopā ar bērniem, nāk mammas, tēti kopā ar bērniem, vecmāmiņas ar mazbērniem. Un, starp citu, ne vienmēr ir tā, ka pieaugušais atved bērnu, mēdz gadīties arī otrādi. Īpaši pēc pirmsskolas izglītības iestādes „Pienenīte” sagatavošanas grupiņu bērnu bibliotēkas apmeklējumiem.

Pazīstamais angļu rakstnieks Nils Geimens bibliotēku raksturo šādi: „Bibliotēka – tā ir brīvība. Brīvība lasīt, brīvība komunicēt. Tā ir izglītība, kas turklāt nebeidzas tajā dienā, kad absolvējam skolu vai universitāti. Tā ir arī brīvība laika pavadīšana, patvēruma un pieeja informācijai.”

Pieaugoša informācijas plūsma, straume gāžas mums pāri, galvenais tajā neapjukt, nesamulst, saprast, kas tev vajadzīgs. Un te lieti noderēs mūsu palīdzība.

Uz tikšanos bibliotēkā!

Ilvita Duļbinska

**LABAS GAUMES PAZĪME
IR BŪT ULBROKAS BIBLIOTĒKAS
LASĪTĀJAM!**

Ulbroka, Institūta iela 1, LLU TF LTI
Ulbrokas Zinātnes centrs, 2. stāvs

„Kalēju” mājās pavasari gaidot

Ziema ir laiks, kas iegrožo kustības telpā, – pasaule it kā sašaurinās, pārvietošanās noris starp dažiem vitāli nepieciešamiem punktiem, atmetot dažādus ekspromtu izbraucienus un pasākumus.

Taču nevarētu teikt, ka ikdienu nepiepildītu citas lietas, kas padara dzīvi bagātāku un pilnvērtīgu – atmiņas (atceroties padarīto, pārlūkojot vecas fotogrāfijas), kūtra dzīve starp grāmatām un dažādiem tekstiem, negulētas naktis, kuras piepilda darbi, un galu galā – domas un iecerēs (ar skatu nākotnē). Brīžiem aizdomājos, ka iekonservēšanās, ielišana čaulā ir ļoti nepieciešama, lai varētu augt, transformēties jaunā kvalitātē, atmetot to, kas licies neauglīgs, saglabājot un attīstot to, kas šķiet vērtīgs.

Sakārtot domas, attīrīt, atņemt lieko – tas ir ļoti svarīgi, lai jaunas idejas un domas spētu elpot, lai tās vispār spētu piedzimt. Ne velti ik pa laikam rodas vēlme iztīrīt māju no nevajadzīgām mantām, izmest laukā to, kam vairs nav pielietojuma. Frāze „varbūt kādreiz node-rēs” skan galvā ik reizes, pārcilājot vecas kleitas, dažādus sadzīves krāmus, kurus sen jau aizstājušas jaunākas un modernākas ierīces. Kāpēc tad glabāt? Vai tiešām tā ir zemapziņā gruzdoša vēlme dzīvot kā senāk, atgriezties pagājušajā laikā? „Viss plūst, viss mainās, divreiz vienā upē neiekāpsi, viss ir pārejoši...” – galvā turpina skanēt frāzes, kad atsakos no liekā, no pagātnes. Pieķeru sevi pie domas, ka vairākus gadus dzīvojot vienā vietā, sajūta rodas kā muzejā, tā ir sava veida dzīvošana pagātnē, kas neļauj attīstīties. Tāpēc roka sen vairs netrīc, izmetot kaut ko laukā – pieredze rāda, ka nav nācies to nožēlot. Gluži tāpat svarīgi ir attīrīt domas, ko savā ziņā var arī dēvēt par iekšējo filtru. Mantu izmest ārā ir viegli, bet domas un atmiņas – grūtāk, tāpēc svarīgi strādāt pie filtra, lai tā informācija, kas nav vajadzīga, kura traucē un grauž no iekšienes, nemaz nenasniegtu. Liekas, tas ir grūti un neiespējami, – dzīvojot informācijas laikmetā, grūti izvairīties no blīvās informācijas, kura par nožēlu visbiežāk tiek pasniegta brutāli vienkāršotā veidā. Tas ir smags un grūts darbs – darbs pie iekšējā filtra veidošanas, ņemot vērā individuālās vajadzības, profesiju.

Tulkotājas darbā nākas saskarties ar dažādiem tekstiem, kurus, atzišos, nākas lasīt un uztvert saasināti, tāpēc norobežoties no tulkojamā teksta nav īsti iespējams. Bieži vien sajūtos kā hameleons, kas izdzīvo vairākas

dzīves, iemiesojoties dažādos varoņos un notikumos. Kāds tuvs tēls, varonis pavisam nemanāmi ielavās galvā, un nevilus piefiksē, ka ar tavu muti jau runā kāds cits. Dīvaina sajūta pārņem brīdī, kad pasaki vai padomā to, ko ir teicis kāda tulkojamā darba varonis. Visdažnedažādākie teksti nogulsnējas apziņā, tie krājas un krājas, ik pa brīdim iesaukdamies – „vai atceries, šo frāzi jau pirms manis teicis kāds cits!”, tēli, vietas un varoņi saslēdzas tiklā, veidojot neskaitāmas asociācijas. Tāpēc jau ikkatra cilvēka domu pasaule, tā, kurā nevaram ielūkoties, ir viņa visistākā bagātība. Pārbagātais „sūklis”, izveidotais asociāciju tīkls ir tik blīvs un piesātināts, ka tas būtībā pārvēršas par iekšējo miesassargu, kuram piemīt lieliskas psihologa dotības un smalks analītisks prāts. Būtībā šis „iekšējais miesassargs” palīdz man uz mirkli aizmirst sevi, atsācīties no personīgā, stāvēt tam pāri un tādā veidā, iespējams, daudz precīzāk saprast dzīves likumsakarības, ieraudzīt būtisko, neuztvert visu personīgi, pārkāpt pāri savam ego, lieki neapvainoties un, pats galvenais, nekrāt rūgtumu sevī. Es domāju, šī iemesla dēļ cilvēki arī lasa grāmatas – tā taču ir lieliska iespēja aizbēgt no sevis, bagātināties, īpaši ziemā, kad gribi negribi daudz vairāk laika sanākt pavadīt iekštelpās.

Šogad pavasari jau otro ziemu pēc kārtas pēc ilgāka pārtraukuma sagaidu „Kalēju” mājās – mājās, kur pagājuši gan mana, gan arī mana tēta Pētera Brūvera bērniņa. Jāatzīst, ka tikai pēdējā laikā pastiprināti domāju par to, ka ne tikai cilvēkam ir savs mūžs un dzīves stāsts, bet arī mājām. „Kalēji” ir mājās ar kultūrsadzīvisko vērtību, tomēr nav sajūtas, ka šeit būtu iekonservējies laiks kā muzejā, gluži otrādi – ir tāda sajūta, ka mājās, vide un apkārtnē turpina transformēties, iegūst jaunus uzslāņojumus, un, protams, tas ir pateicoties cilvēkiem, kas šeit iegulda savu darbu un enerģiju. Es ļoti priecājos, ka „Kalēju” mājās atkal pēc ilga pārtraukuma kļūst par vietu, kur pulcējas cilvēki, radošas personības, kuriem grāmata ir vērtība. Jau par tradīciju kļuvusi ikgadējā pavasara talka, ko organizē Ulbrokas bibliotēka, par tradīciju kļuvušas arī Ulbrokas bibliotēkas organizētās Dzejas dienas. Pateicoties Ulbrokas bibliotēkai, māja turpina savu dzīvesstāstu, kļūstot par vienu no Stopiņu novada vietām, kurai ir savs liktenis. Pateicoties talkai, kuras laikā tiek sakopta apkārtnē un vide, var notikt Dzejas dienas – dzimt jaunas idejas un notikums, kas bagātina un pilnveido gan dalībniekus, gan viesus. Strādājot kopā, var veikt lielas lietas, bet tas notiek pamazām, ik gadu pārdzimstot jaunā kvalitātē. Nepamet sajūta, ka viss notiek tā, kā tam jānotiek, – ikgadējie notikumi vieno cilvēkus kopīgas idejas vārdā. Attīrot (attīroties) kopīgas idejas vārdā, ir iespēja pacelties pāri sev, un esmu pārliecināta, ka tas sniedz gandarījuma un laimes sajūtu. Kā rakstījis tētis: „Dieva dzirnas lēni maļ, lēni maļ, bet labi.” Es ticu labajam un ticu, ka arī cilvēkus, kas šeit pulcējas, vieno labais, vieno labas idejas, kas padara pasauli gaišāku.

Indra Brūvere-Darulīene

Pētera Brūvera izteicieni

– Kas vieglāk – grāmatu uzrakstīt vai izdot?

– Vieglāk trīs grāmatas sadzejot nekā vienas dēļ trīs gadus ar liekulīgu smaidiņu vazāties pa izdevniecībām, – atbild Pēters Brūveris.

– Ja nodrukā, tā ir nejauša sagādīšanās.

Rakstnieki, kas no rīta līdz vēlam vakaram sēž pie datora, no mazkustīga dzīvesveida mēdz aptaukoties. Pēters Brūveris zina recepti, kā atbrīvoties no liekā svara:

– Brokastis – divi apelsīni. Ja nav – pusotras glāzes ūdens. Pusdienās – trīs banāni. Ja

nav – divas glāzes ūdens. Vakariņās – trīs kivi. Ja nav – trīs glāzes ūdens.

Pēters Brūveris iecerējis dzejā uzrakstīt tetraloģiju. Trīs grāmatas izdotas, atlika ceturta – pēdējā.

– Esat pabeidzis?

– Manuskriptu pāris reizi gadā pārsijāju, sakārtoju citādi, uzlieku jaunu nosaukumu....

– Un nesat uz izdevniecību?

– Cenšos uz kādu laiku aizmirst.

Arnolds Auziņš, „Arī rakstnieks ir cilvēks”

Lai raksturotu Stopiņu novada Ulbrokas bibliotēkas šodienu un atrastu sev nozīmīgu akcentu tās septiņdesmit gadus garajā mūžā, man radās viens jautājums pēc otra. Cik aizraujoši un izaicinoši ir būt bibliotēkām? Kāda ir motivācija strādāšanai, sievišķīgai un gudrai sievietei kļūt par līderi? Cik liela ir viena cilvēka nozīme kolektīva izaugsme? Meklējot atbildes uz šiem un citiem jautājumiem, es domāju par Stopiņu novada Ulbrokas bibliotēkas vadītāju Daigu Brigmani. Un lai man piedod Ulbrokas bibliotēkas kolektīvs, tās vēsture un tradīcijas, bet Daigas fenomēns ir tas, kas ļauj Ulbrokas bibliotēkai izcelties citu vidū. Spēja redzēt, ieraudzīt un veidot. Vienkāršs vārdu salikums, kas raksturo būtisku un nozīmīgu Daigas komandas darbības principu. Piemēram, definējuši sava novada vērtības un izbaudījuši pētnieciskās pieredzes atklāsmes, viņi parādīja un jaunā kvalitātē atklāja vietējā kultūrvēsturiskā

mantojuma vērtību kopumu. Tas ir arī piederības jautājums, kas, atspoguļojot novada kultūrtelpas dažādību, palīdzēja radīt ceļojošo izstādi „Mana novada pieturzīmes”. 40 Pierīgas reģiona publiskās bibliotēkas parāda kā atšķirīgo, tā unikālo gan savā sētā, gan kaimiņos. Daiga ar savējiem prot uzklaut un radīt stāstus, kas uzrunā ar savu patiesumu, dažādību, identificēšanu un piederību. Ulbrokas bibliotēkas veiktais rosina redzīgāk novērtēt: Līgo parku, Stopiņu novada iedzīvotāju jostas stāstu, kultūrvēsturisko projektu „Senās mājiņas Stopiņu novadā”, dzejnieka un atdzejotāja Pētera Brūvera bijušo dzīvesvietu. Katrā ziņā esmu pārliecināta, ka Daigas Brigmanes un viņas kolēģu vērtību skalas augšgalā ir laiks, ko viņas velta cilvēku kopā pulcēšanai, sarunām par nacionālajām vērtībām, vietējo mantojumu un tradīciju veidošanu savā zemē, savā novadā.

Liega Piešņa, LNB projektu vadītāja

Ulbrokas bibliotēkas mājtote cauri gadiem...

1947. gadā Stopiņu ciema Dreiliņu bibliotēka mājvietu rod ciema padomes ēkā „Tālavas”, Kaivas ielā 14 (ēkas attēls fiksēts 2004. gada pavasarī).

No 1990. gada jau kā Stopiņu pagasta Ulbrokas tautas bibliotēka atrodas Institūta ielā 17, Ulbrokā (ēkas attēls fiksēts 2015. gadā).

1972. gadā Rīgas rajona Stopiņu ciema Dreiliņu bibliotēka tiek pārvietota uz ciema padomes ēku Institūta ielā 14, Ulbrokā (ēkas attēls fiksēts 2015. gada vasarā).

Tagadējā Ulbrokas bibliotēka atrodas Institūta ielā 1, Ulbrokas Zinātnes centra 2. stāvā.

*Nebe maize pate nāca
Baģātā vietīnā.
/L.v.dz./*

ULBROKAS
BIBLIOTĒKA

Delūģums

Šodienas viedokļu slejās
Ulbrokas bibliotēkas 70 gadu darbības virsraksti!

Svinīgais pasākums 2017. gada 17. martā plkst. 17.30
Ulbrokas kultūras namā, Institūta ielā 1a.

Pasākumu kuplinās radio balss un rakstnieks Dzintars Tilaks,
dziesminieks un komponists Āris Ziemeļis.

Labas gaumes pazīme –
ziņa par savu dalību līdz 10. martam.
Ulbrokas bibliotēka, tālr. 67910503

Autors un izdevējs: Stopiņu novada Ulbrokas bibliotēka, foto no bibliotēkas arhīva